

**ACOMPANYAR
ÉS ESTIMAR
INCONDICIONALMENT**

**ELS PARES JA TENEN
EL SEU ESPAI**

**SORTINT DE LA
CRISI... CAP A ON?**

**ENTREVISTA
A LA SECRETÀRIA
GENERAL DE CÀRITAS
BARCELONA,
MONTSE PADILLA**

Tornar a la casella de sortida

Aquesta és l'experiència que durant tots aquests anys de crisi estan experimentant les persones que s'apropen a Càritas. Com en el joc de l'oca, cada dia acompanyem persones que senten que han de "tornar a la casella de sortida". La **campanya** que hem elaborat amb motiu de la **celebració de Corpus Christi, el proper 4 de juny**, ens convida a **reflexionar** sobre la vivència d'haver de començar de nou quan es perd la feina, quan no es pot pagar l'habitatge, quan la salut es deteriora, i provoca que les seves vides es trenquin i no puguin avançar. És per això que treballem per estar al seu costat i perquè **CAIGUIN ON CAIGUIN** puguem acompanyar-les i oferir-los les eines que els ajudin a recuperar l'autonomia, l'autoestima i la motivació.

En aquest número, i en aquesta línia, hem volgut anar al fons del cor de Càritas: **l'acollida i l'acompanyament**. En el reportatge central, quatre treballadors socials de Càritas de diferents territoris posen rostre i paraules a aquesta experiència que per nosaltres és l'eix vertebral de la nostra acció: acompanyar les persones. Què significa aquesta paraula? Doncs significa estimar-les. Així de senzill i alhora així de profund, interpel·lador i evangèlic.

En aquesta experiència de tornar a començar de nou, estem atents a les noves necessitats socials, és per això que hem creat un **nou projecte per acompanyar els pares de família** que, en situacions vulnerables, han d'adoptar un nou rol a la família: quedar-se a casa i tenir cura dels fills. Projectes com aquests ens fan dir una i altra vegada que cal començar de nou, que cal seguir renovant el projecte de Càritas en funció de les necessitats dels més vulnerables de casa nostra.

Salvador Busquets

Director de Càritas Diocesana de Barcelona

SUMARI núm. 4 Juny 2015

3 ACTUEM

4 COMPTEM AMB TU

5 GENT DE CÀRITAS

6-7 DENUNCIEM

8-9 EL REPORTATGE

10 SENSIBILITZEM

11 L'ENTREVISTA

Edita
Àrea de Comunicació de Càritas
Diocesana de Barcelona

Disseny
eclluch

Impressió
Lito Stamp Impresión Gráfica

Dipòsit legal
DPL-B-18.956-2004

 @caritasbcn

 caritasbarcelona

www.caritasbcn.org

Les persones que participen en el projecte Baobab dinen cada dia plegats després d'haver preparat el menjar amb l'ajuda d'un monitor. Aquest projecte de Càritas és una mostra de l'acollida i l'acompanyament.

El Paidós de Santa Coloma

Carme Ferreiro i Antoni Bassas

El reforç educatiu

Missa a la Sagrada Família

1. Santa Coloma se suma al treball de Càritas per acompanyar infants d'entorns empobrits en els centres Paidós

Els professionals del món de l'educació, de la política, de la cultura, etc., que conformen la comunitat en la que creixen els infants influeixen en la formació de la seva identitat. Per tot això, un dels valors de Càritas és el treball en xarxa. D'aquí que el projecte del centre Paidós que Càritas ha impulsat a Santa Coloma sigui possible gràcies al treball conjunt de l'Ajuntament d'aquesta localitat i la Fundació Champagnat (Maristes). En aquest centre, nens i nenes d'entre els 0 i els 6 anys i les seves famílies adquireixen noves habilitats i reforcen les que ja tenen per poder conèixer més plenament.

2. Carme Ferreiro: "Moltes persones han de tornar a la casella de sortida perquè ho han perdut tot"

70 vegades 7, el llibre de les set dècades d'història de Càritas Diocesana de Barcelona presentat a l'abril als socis, donants i voluntaris relata com moltes persones "han de tornar a la casella de sortida perquè ho han perdut tot". Són paraules de la treballadora social Carme Ferreiro que il·lustren els seus gairebé 30 anys d'experiència. Les va explicar a les prop de 80 persones que van assistir a la presentació del llibre, que es va fer al centre parroquial de Sarrià, a Barcelona.

3. El reforç educatiu, eina de prevenció contra el fracàs escolar

L'actual barri de Pomar de Badalona, format exclusivament per blocs de promoció pública, la feble xarxa social de les famílies i les seves dificultats econòmiques són alguns dels factors que no faciliten que els pares i mares puguin donar suport als infants en edat escolar en els seus aprenentatges. El projecte de reforç educatiu que planteja el Programa ProInfància de l'obra Social de "la Caixa", conjuntament amb la nostra institució, s'adreça a infants amb problemes de rendiment escolar. A Badalona es du a terme en aules de l'escola Sant Jordi.

4. Més de 2.000 persones voluntàries de Càritas, en una missa a la Sagrada Família

Més de 2.000 persones voluntàries de Càritas i de la Pastoral Social van assistir el 19 d'abril en una missa celebrada a la Basílica de la Sagrada Família per donar gràcies a Déu pel servei en benefici de les persones més necessitades de la nostra societat. L'eucaristia va ser presidida pel Cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i pel bisbe auxiliar Sebastià Taltavull, el delegat episcopal de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Bacardit, el delegat episcopal de la Pastoral Social, Josep M. Jubany, així com una desena de preveres.

Aquí recollim testimonis que són representatius del nostre dia a dia: persones que necessiten suport, gent disposada a ajudar i moltes històries commovedores. Són uns missatges que ens colpeixen, i per això els volem compartir amb tu. A més, et convidem a seguir-nos a les xarxes socials: un espai per participar i fer que Càritas arribi més lluny!

La voluntat d'ajudar les persones

Em dic Maria i m'he posat en contacte amb vostès per col·laborar en algun voluntariat. La Laura i jo som companyes de classe i estem fent un treball que consisteix a anar a ajudar dos dies a una entitat que dona suport a les persones. Pensem que Càritas és el lloc adequat ja que pot ser una experiència personal molt gratificant i creiem que la feina que feu és crucial per a tota la gent que ajudeu. Si els sembla bé que vinguem a col·laborar amb vostès dos dies, els estariem molt agraïdes. Moltes gràcies!

Paraules d'un lector del llibre de Càritas 70 vegades 7

He gaudit molt de la seva lectura, de la saviesa que emanen les reflexions dels treballadors i educadors socials, i d'altres testimonis. El llibre reflecteix una història d'amor, la de la nostra institució cap als més necessitats. En les històries que anem llegint veiem el dolor, el patiment, la desolació de moltes persones, però també, la força, la il·lusió, l'esperança. Per a totes i tots els que hem tingut la sort de participar d'una miqueta d'aquesta història ens esperona el compartir un mateix desig, ser servidors dels més febles. Com diu el text, sovint caiem en la tristesa perquè no podem fer front a determinades

situacions, perquè no sabem o no tenim molts recursos, però com molt bé explica en Pere, sempre, a les reunions de l'equip, surt una idea, una escletxa de llum per ajudar. L.M.L.

L'èxit del projecte Paidós

Bon dia, em dic Raquel i sóc mestra en un institut de Barcelona. A través d'un documental del projecte Paidós (projecte per l'eradicació de la pobresa infantil de Barcelona) hem treballat els valors de la solidaritat. No només volia felicitar-vos per aquesta tasca, sinó que m'agradaria oferir-me de manera voluntària per ajudar en aquest compromís tan extraordinari per a mi. Tinc el títol de monitora de lleure, sóc mare de dos fills de 4 i 6 anys i ara estic estudiant un mòdul de grau superior d'educació infantil. Si considereu que puc cobrir algun perfil, estaria encantada de col·laborar. Gràcies per tot.

Ajudar els altres per ser feliç

És un plaer saber que hi ha institucions amb una acció social tan noble. Em sento molt motivat per plasmar els meus coneixements amb una finalitat en la qual es tingui en compte la voluntat d'ajudar les persones desfavorides. Per favor, si això fos possible, facin-m'ho saber i em sentiré molt feliç de poder-los ajudar. Gràcies.

Segueix-nos
i participa!

f caritasbarcelona

@caritasbcn

Rosa Amalia Pinto Gastelu Diuen que els voluntaris som les mans de Crist a la Terra. Per això rebem més del que donem.

Carlos Martin Impressionant, com sempre, el treball de Càritas: silenciós, sense vanagloriar-se dels seus èxits, però amb resultats d'una qualitat humana poc vista en els nostres tristos dies.

Alicia Pujol És un honor formar part del col·lectiu de voluntaris de Càritas. Moltes gràcies per convidar-nos a la celebració d'una missa tan especial.

Mireia del Pozo @MireiadelPozo

#noserafacilTV3 #feinaambcor @caritasbcn Salut i feina diu la Toñi. Quanta raó! Quina magnífica tasca la de Càritas! #impulsem #AccióSocial

Xavier Güell Cardona @xavierguell · 15 de mar. @caritasbcn Sou l'ànima d'aquest país!

Perkins ||*|| @moragriega · 15 de mar. #Pre-carisTV3 la gent de @caritasbcn s'enfronta cada dia amb el repte que els governants són incapaços d'enfrontar-se als problemes. Gràcies pel vostre exemple.

Projecte: taller de pares

En el mur laboral que ha aixecat la crisi hi ha escletxes per on es poden escapar més les dones que els homes. La cura de les persones va a l'alça i elles, aquí, hi juguen amb avantatge. En cada vegada més famílies, són les que lideren l'economia i ells es fan càrrec dels infants. Perquè comparteixin els dubtes que aquests nous rols els plantegen, hem obert el Taller de Pares. Ho expliquen el psicòleg, la coordinadora i un usuari del projecte.

TEXT I FOTOS: OLGA BOVER I CRISTINA ALUJA

Montse Torres

Referent de l'atenció psicològica al Barcelonès Sud (els barris de Barcelona de la Marina i Sants, i l'Hospitalet i Cornellà).

Tres paraules que defineixen aquesta experiència:

Llibertat, compartir i continuïtat

Com valorem el projecte?

Ja feia temps que volia posar en funcionament un grup com aquest: la crisi ha fet estralls en les estructures de la societat, però també en les persones, que han hagut de canviar la seva mirada en relació als rols per desenvolupar en el mercat laboral i en la família. L'objectiu del grup és que els pares se sentin amb llibertat per expressar-se ja que no estan tan preparats com elles per tenir cura dels infants. Aquests nous reptes els generen preocupacions i dubtes. Es fan sessions d'una hora i mitja, des de fa uns mesos, i la intenció, en veure que està tenint èxit i que ajuda els homes que hi participen, és que tingui continuïtat de cara a l'any que ve. Valoro molt positivament un grup com aquest, dedicat als homes, ja que crec que des de Càritas ja hi ha espais per a les dones (tallers i des d'altres experiències compartides); trobava a faltar un projecte similar per a ells.

Andrés Choque

Usuari del projecte. Arriba a Catalunya procedent de Bolívia, el seu país. Té dos fills, un de sis mesos i un altre de 3 anys i mig. Ell se'n fa càrrec.

Tres paraules que defineixen aquesta experiència:

Emoció, maduresa i autoestima.

Què t'ha aportat el projecte?

Ha estat realment molt beneficiós, per a mi. Vinc d'un entorn en el qual el paradigma de les relacions home-dona era que el primer havia de portar els diners a casa. Jo, no obstant, sempre havia tingut la idea que som els dos els que hem de fer-nos càrrec de la casa i pujar els fills. No obstant, amb la crisi i en perdre la feina, vaig haver-me de replantejar aquests rols ja que ara sóc jo qui té cura dels menuts. Aquest taller m'ha ensenyat a entendre i saber portar les meves emocions, la desesperança, la ira, etc. Ara tinc més autoestima. Anys enrere sortia de casa a les 7 del matí, arribava a la mateixa hora, però a la nit, i quan la meua filla em venia a rebre, jo m'atabalava. No volia escoltar ningú. Amb aquest curs he madurat molt. Sé que això no tornaria a passar.

Josep María Lozano

Psicòleg clínic especialista en les relacions de gènere. Dinamitza el Taller de Pares.

Tres paraules amb les que defineix aquesta experiència:

Vincles, igualtat i xarxa.

Què creus que aporta a les persones aquest projecte?

La part més bonica són els vincles afectius que els pares i els fills o filles creen a través del joc, de l'alimentació, etc. Ara hi ha molts homes que em demanen que els digui pàgines web on puguin trobar jocs pels infants, quan abans això no s'ho havien ni plantejat. La idea és que integrin aquests valors i que els mantinguin una vegada hagin començat a treballar. Millorant la comunicació amb els fills també fan més feliç la relació amb la seva parella. En sóc molt conscient, i per això, ara, ens reclamem que organitzem un taller mixte, d'homes i dones. A més a més, un bon clima a casa té influències molt positives per als menors, que en el futur acaben reproduint els mateixos patrons. A més, aquest taller també ha permès als homes fer xarxa: s'intercanvien telèfons per donar-se a conèixer ofertes de feina, per sortir, etc. Els homes, en definitiva, no és que canviïn els rols, sinó que aquests es tornen més equitatius. L'enfortiment de les relacions familiars són tan positives que alleugen la tristesa o depressió que la persona arrossega pel fet d'estar a l'atur. Es una reforç dels aspectes afectius en l'home.

Sortint de la crisi... Cap a on?

Segons el coordinador de Foessa, explicariem la crisi amb la metàfora d'un terratrèmol: no podem donar-la per acabada fins que les persones sota les runes no s'hagin rescatat

FRANCISCO LORENZO

COORDINADOR DE L'EQUIP D'ESTUDIS DE CÀRITAS ESPANYOLA I DE LA FUNDACIÓ FOESSA

La pregunta sembla senzilla: estem sortint de la crisi? Ara bé, per al neguit de molts analistes, la realitat no es pot abraçar fàcilment, ni sobretot, unidimensionalment. Aquest fet ens obliga a respondre-la a través de moltes altres qüestions i a través de l'anàlisi de diferents aspectes que, lluny de convergir en un únic procés, ofereixen imatges antagòniques d'una veritat polimòrfica.

Trobem dades clares que assenyalen que s'està reactivant el creixement econòmic i es torna a generar ocupació. És a dir, el context actual sembla que estar tancant l'etapa anterior per obrir un moment diferent, en el qual hi ha espai, fins i tot, per a una actitud optimista. **Però, si les dades són tan rotundes, cal fer un diagnòstic diferent? Sobre la base de quins indicadors?** Així, les qüestions complexes ens porten a altres preguntes l'actuació decidida sobre les quals és imprescindible si no estem disposats a conformar-nos amb visions excessivament simplificadores.

La proposta que realitzem a continuació és apropar-nos a la realitat a través d'una metàfora, una imatge que està en els cors de tots nosaltres després dels desastres ocorreguts al Nepal. Així, comparem la crisi amb un terratrèmol de gran magnitud, en el qual les víctimes es compten per milions.

Llavors, la primera qüestió que se'ns planteja és si l'ocorregut es deu a la confluència d'una sèrie de fenòmens casuals o, si per contra, estem situats en una zona de risc i en realitat la nostra societat s'assenta sobre una falla. Les sensacions són més negatives en pensar que el procés viscut al nostre país entre 2008 i 2014 es deu a un model d'integració

precària. Així ho acredita el fet que, després de més de 5 anys de creació de riquesa (increment del PIB per sobre de la mitjana europea) i de generació d'ocupació (més de 5 milions de llocs de treball), **un 50% de la població estigui afectada per indicadors de privació material**, gairebé un 51% afectat per indicadors d'exclusió social i un 44% que havia experimentat episodis puntuals de pobresa relativa. Tot això, segons els macroindicadors que semblen dictaminar la salut de la nostra economia. I és que, en aquest mateix moment assistíem a l'increment de la desigualtat, ens distanciem de la mitjana europea en despesa social, es deixava de reduir la taxa de pobresa i es constata que el 60% de les ocupacions creades, eren precàries.

En gran part això es deu a aspectes que fan que el nostre model socioeconòmic estigui estructuralment malalt: per l'alta desigualtat salarial que existeix, per la limitada capacitat redistributiva del nostre sistema impositiu, pel major pes de llocs manuals i en ocupacions de baixa qualificació en comparació de la mitjana europea, per la bretxa existent en educació i recerca, per la tendència a crear ocupació precària, el frau fiscal, la corrupció, etc. **És a dir, la riquesa generada en els nostres millors escenaris es basa en sectors poc qualificats (construcció i turisme, especialment) i es redistribueix de manera desigual** (recaient primer sobre les rendes de capital i no tant sobre les rendes del treball).

I a aquestes febleses hi hem d'afegir les mostrades en aspectes que no són merament econòmics. Així, valorem molt positivament una societat igualitària, però no semblen estar disposats al fet d'acceptar que les

polítiques públiques capaces d'impulsar aquest tipus de societat se suportin amb els nostres impostos o, considerem que amb major participació sociopolítica es podrien aconseguir canvis molt positius en la societat. Les dades mostren que estem molt lluny de la mitjana europea en termes d'associacionisme o participació social.

Per tant, **no és d'estranyar que les crisis al nostre país se succeeixin amb certa periodicitat i amb efectes més greus que en altres llocs. Perquè, seguint la metàfora proposada, és evident que els efectes d'un sisme al Nepal, no són els mateixos que al Japó.** Les causes d'aquestes diferències són òbvies: en quina mesura estan preparats en termes estructurals per afrontar aquest tipus de situacions? No solament partíem d'un "Estat de Benestar" feble i poc protector en comparació a d'altres països europeus, sinó que a més hem d'analitzar com ha afeblit la crisi i les polítiques desenvolupades en aquests anys la nostra capacitat de resistir un nou cicle negatiu?

Resulta evident que les polítiques socials han estat subordinades a l'austeritat. Una austeritat que no és neutral en termes distributius i que respon a processos de naturalesa cultural i ideològica. Les reformes dutes a terme, directament relacionades amb els sistemes de benestar, amb les pensions, amb els sistemes sanitaris o amb la marginalització de la protecció

JORDI BARBA

“Les persones han de tenir garantits els drets fonamentals de l'habitatge, la salut, l'ocupació, etc.”

social, són conseqüència d'una prioritització d'objectius: d'una aposta per complir determinats criteris a costa de sacrificar una sèrie de drets que configuraven un projecte de vida en comú.

Hem assistit així a la transició entre un contracte social (a través de com s'assumien col·lectivament determinats riscos estructurals) a un altre contracte però de naturalesa exclusivament mercantil (on cadascú ha de ser l'únic garant del seu propi benestar).

No solament hem d'assumir que sense un canvi de model els tremolors tornaran a fer-se presents en la nostra societat, sinó que a més sortim d'aquest terratrèmol clarament més fràgils, ja que hem afeblit els pilars (polítiques reductores de la desigualtat com són l'educació o la sanitat, mecanismes de protecció social...), que feien que els nostres edificis anessin relativament resistint.

Analitzats aquests dos aspectes, la sortida de la crisi es presenta menys eufòrica. Però, des del dia a dia dels voluntaris i voluntàries de Càritas, una última qüestió se'ns acut com la més fonamental: **encara que els tremolors hagin acabat, no podem donar per finalitzat el terratrèmol mentre segueixi havent-hi persones sota les runes.** No es tracta ni de rigor tècnic, ni d'anàlisi política o econòmica. Es tracta de la talla moral que, com a societat tenim. No estem disposats a deixar-nos portar per l'autocomplaença que puguin generar uns quants indicadors sabent que germans i germanes segueixen vivint un dia a dia d'inseguretat, sofriment i incertesa. Per respecte i per solidaritat.

Mentre hi hagi persones que no accedeixen a drets fonamentals com són l'habitatge, la salut, l'ocupació, etc., no podem donar per acabat el terratrèmol. Perquè fer-ho, seria abandonar-los a la seva sort i conformar-nos amb una societat que tracta de tenir cura de les dades més que de les persones.

Acompanyar: caminar en silenci perquè brotin les paraules

Aquest és el valor essencial de Càritas. En aquest reportatge, professionals del treball social que treballen a la institució expliquen el significat de fer camí amb les persones i d'escoltar històries de vida.

TEXT: CRISTINA ALUJA

FOTOS: SERGI CÁMARA

Càritas és, sobretot, estimar: caminar de la mà de les persones, mirar-les als ulls i abraçar-les des del cor. Aquestes paraules, definidores de l'essència de l'entitat, prenen vida a través del compromís dels treballadors i treballadores i del voluntariat que a diari acompanyen persones. Són còmplices de la seva fragilitat i tristesa, però també de l'esperança i de les potencialitats que cadascú atresora malgrat no ser-ne conscient. **“Acompanyar és un art: l'equilibri entre la proximitat i la distància** adequada per no acabar arrossegat per les emocions que et desperta l'altre”, explica **Albert Frago**, treballador social de Càritas Barcelona. L'àrea de la diòcesi que cobreix és la ciutat de l'Hospitalet. En aquests 7 anys a Càritas el seu aprenentatge ha estat que l'alquímia succeeix “quan les persones s'adonen que som allà, passi el que passi”. I afegeix: **“Perceben la confiança, que no els jutges, que poden comptar amb nosaltres**. Arribat a aquest punt pots permetre't treballar-hi perquè es produeixi una transformació”. Recorda especialment la història d'una dona africana que, amb el seu fill d'un any i mig, vivia al carrer: “Primer entrava a Càritas seriosa, esquerra. Vaig ser testimoni del seu canvi: ara sap relacionar-se, somriu i és amable”.

Eduard Sala, responsable de coordinar l'acció social a Càritas Barcelona, rubrica aquesta forma de concebre l'acompanyament: “Es fa des de la mirada de la fe i un sap quan és mirat així. **És buidar-se**

d'un mateix per escoltar l'altre i que aquest trobi les seves pròpies respostes. Quan el silenci es permet sorgeix la paraula”.

“Quan cal, ploro amb ells, sento el patiment, i també celebros les seves alegries”.

Anna Basiana, que porta 30 anys a Càritas, és la companya de l'Albert Frago a Ciutat Vella, Barcelona. Relata: **“Quan cal, ploro amb ells, sento el patiment, i també celebros les seves alegries**. Hi ha moments que t'has d'arriscar a tocar el teu cor”. A Basiana li agrada parlar del riu de la vida com a metàfora per explicar que aquest té el seu curs i, sovint, hi ha pedres que encallen el camí: **“És com si els treballadors socials féssim conscients a les persones que tenen aquests obstacles** i els ajudem a apartar-los perquè puguin fluir”. Així doncs, acompanyar és estimar la persona perquè aquesta arribi a ser llum. **“I ho fem treballant des de les capacitats que tothom té**, en comptes de centrar-nos en les seves limitacions”, explica **Maria Robert**, (a Càritas des del 2009). Aquesta treballadora social, que cobreix l'àrea de Santa Coloma i del

Maresme, té molt clar que “l'important és fer camí plegats; no donar-los receptes sinó escoltar-les amb tots els sentits i tenint-hi empatia”. D'altra banda, per a **Azucena Molinos**, que porta 26 anys a l'entitat, acompanyar significa deslliurar-se “de judicis i prejudicis i respectar el ritme personal”. **“Només –així– diu, posant l'èmfasi en les seves potencialitats, cadascú pot treure el millor de sí mateix** ja que darrera de l'evident feblesa causada per les seva precària situació, tenen capacitats personals que cal potenciar i enfortir. Fent-ho ajudem a elevar l'autoestima”.

Hi ha centenars de gestos que parlen de l'acompanyament a Càritas: asseure's al costat d'algú per escoltar-lo, per acariciar-lo amb paraules o amb el cos, preparar-li un cafè, oferir-li temps i presència, dibuixar-li un somriure desplegant el sentit de l'humor, abrigar-lo perquè senti la llibertat de poder plorar quan cal, etc. Acompanyar també té a veure

“Cal buidar-se d'un mateix per escoltar l'altre”

amb propiciar ambients càlids perquè les persones puguin expressar-se amb naturalitat. Al Baobab (la foto central d'aquest reportatge), un espai de Càritas per acollir persones procedents d'altres països que en no tenir recursos han caigut en l'exclusió, cada dia s'hi succeeixen escenes com aquestes. La foto del grup, amb tots i totes assegudes a taula dinant (ells mateixos preparen el menjar amb l'ajuda d'un monitor), compartint rialles i tasts, il·lustra l'essència del significat d'acompanyar persones: estimar-les incondicionalment, fent-les sentir com tu, com jo, bategant amb la seva pell i el seu cor.

Els Clubs que col·laboren amb Càritas oferiran aquest any 300 Estades amb Cor

Aquest estiu, els nens i les nenes de Càritas podran tornar a participar en les prop de 300 Estades amb Cor que 20 clubs de Barcelona i rodalies els oferiran de forma gratuïta, com a mostra del seu compromís amb la societat i, especialment, amb l'ajuda a les persones que més pateixen l'actual situació econòmica. Els nens i les nenes podran practicar activitats com el tennis, la natació i moltes d'altres que es portaran a terme a l'aire lliure i que estan relacionades amb l'oci. Estades amb Cor és un dels projectes que sorgeix de Clubs amb Cor, a través del qual diferents clubs col·laboren amb Càritas Diocesana de Barcelona per tal de promoure el desenvolupament social, explicar la tasca de Càritas i sumar esforços que es tradueixen amb projectes comuns. Estades amb Cor es va posar en marxa el 2013. L'any passat 90 nens i nenes van participar en les prop de 250 Estades amb Cor que es van oferir.

Uns 80 voluntaris i voluntàries de Càritas participen en la jornada de portes obertes

Uns 80 voluntaris i voluntàries de Càritas Diocesana de Barcelona van participar aquesta diada de Sant Jordi en la jornada de portes obertes a la seu de plaça Nova. Amb aquesta jornada es va voler fer conscients les persones voluntàries del valor que cadascun d'ells i elles aporta a l'entitat. Així, cada persona va deixar un missatge del significat de la seva tasca de voluntariat en una gran rosa, construïda amb els 4 pètals del logotip de Càritas, que es va col·locar a l'entrada de plaça Nova. En aquest espai s'hi podien llegir missatges com solidaritat, generositat, amor, etc. Els voluntaris que van assistir a la jornada de portes obertes van poder visitar les noves instal·lacions de plaça Nova, en les quals s'hi han fet obres, recuperant part de les restes de la muralla de Barcelona del segle I i III. El treball del voluntariat, igual que la història de la ciutat, és fruit de l'acumulació d'experiències, de la suma de gests que reforcen els valors de la fraternitat i la solidaritat, la base de Càritas. La mateixa diada de Sant Jordi, ràdio Estel, l'emissora del Bisbat de Barcelona, va emetre en directe des de la seu de Càritas de plaça Nova. Aprofitant l'ocasió, 4 voluntaris i voluntàries van ser entrevistats pel programa Fórmula estel, on van parlar de la seva vivència a Càritas.

Montse Padilla: “Els números són freds, però a Càritas tenen calidesa”

TEXT: CRISTINA ALUJA | FOTO: SERGI CÀMARA

La Montserrat Padilla fa 48 anys que treballa a Càritas. Va entrar-hi quan encara era una estudiant, “de peritatge mercantil”, recorda. Va començar fent-se càrrec de la relació amb els socis: les altes i les baixes, els rebuts, comunicant-los l'activitat de la institució, etc. Més tard, i en paral·lel, va ser la responsable de la comptabilitat de la residència Siracusa d'infants. Amb els anys, va dur a terme aquesta mateixa tasca però a tot Càritas fins a ser nomenada cap d'administració i, recentment, secretària general.

Què és per a vostè Càritas?

Aquests més de 40 anys treballant i col·laborant amb Càritas m'han permès seguir en la línia dels valors que m'havia transmès la meua família, i que m'han aportat moltíssim. Des del meu punt de vista, a la vida hi ha tres pilars fonamentals: la família, la feina i la solidaritat. Quan aquests els desenvolupes en entorns diferents, per separat, a vegades no s'arriba a tot. Però amb Càritas tinc la sort de poder compaginar feina i solidaritat.

Què hi ha darrera dels números de la institució, dels quals vostè n'és la màxima responsable?

Càritas m'ha permès desenvolupar-me professionalment i he vist que, si bé els números, les finances, són fredes, a Càritas es converteixen en càlids. He vist com n'és d'imprescindible la bona administració i l'optimització dels recursos en benefici de l'acció social. O el que és el mateix: és molt important la transparència de les finances. Des de Càritas treballem, sobretot, per a una societat més justa i igualitària. Enmig d'una societat de consum i benestar encara hi ha moltes persones que estan molt lluny d'aquesta zona de confort. Tot i que se'ns vol fer creure que no n'hi ha per tant, que aquí, aquestes persones gaudeixen d'uns drets que els asseguruen un mínim.

Amb cinc dècades a Càritas segur que ha vist se succeïen molts canvis. Què ha prevalgut, malgrat el temps?

Al llarg d'aquest anys puc ben assegurar que si bé la societat ha anat millorant i molt en certs aspectes, no hi ha hagut un sol any en el qual hàgim pogut dir que ja no tenim feina. En cada moment, he vist com la institució ha fet l'esforç per adaptar-se i donar resposta a les realitats de les persones més desfavorides de la nostra societat. Al llarg de tots els anys, els canvis han estat i són constants; no tenim temps per entrar en la rutina.

Sabem que hem de respondre als reptes de la part de la societat que més pateix i, això, és el que m'ha motivat en el transcurs d'aquests anys de treball. No obstant, també sé que aquesta mateixa motivació la comparteixen els meus companys, d'ahir, d'avui i segur que també ho serà dels de demà.

Què és el que més li ha sorprès, de la seva experiència a l'entitat?

La solidaritat de les persones entesa des de dues vessants: l'econòmica i la del voluntariat. Quant a la solidaritat econòmica, em va impactar quan vaig entrar a treballar a Càritas (tenia 16 anys) el fet que les persones, donant diners, volien aportar el seu granet de sorra a la societat; podrien no haver estat altruistes i destinar aquells diners a anar al cinema, per exemple. El mateix gest i voluntat admiro de les persones voluntàries, que decideixen donar el seu temps a la institució.

Recorda alguna vivència que l'hagi colpit?

Recordo especialment la d'una senyora que venia a donar-nos 25 pessetes cada mes i quan el seu marit va perdre la feina va passar a donar-nos-en 15, i cada dos mesos. L'important no era la quantitat sinó el gest: va destinar els diners a Infància, a donatius generals i a accions al Tercer Món. També recordo amb molta tendresa el comentari d'una persona que em va dir, emocionada, com l'havia ajudat el gest d'un dels directors de Càritas que en un moment determinat, quan ell va venir a demanar ajuda, li va estrènyer la mà. Amb aquest gest es va sentir molt acompanyada.

Corpus 2015

**De vegades la vida és com el Joc de l'Oca
on has de retrocedir a la casella de sortida
i començar de nou.**

Caiguis on caiguis, HI SEREM

Càritas

Diocesana de
Barcelona

www.caritasbcn.org
931 127 010

Un NO per a ningú.